

Реєстраційне свідоцтво
Ю № 406 від 16.06.1999.

РОЗПОВСЮДУЄТЬСЯ
БЕЗПЛАТНО

ЦЕРКВА ВИКОНУЄ ВЕЛИКЕ СЛУЖІННЯ В СУСПІЛЬСТВІ ПІД ЧАС ВІЙНИ - ЗУСТРІЧ ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ З ПРЕДСТАВНИКАМИ РАДИ ЦЕРКОВ

Президент України Володимир Зеленський зустрівся з главами й представниками євангельських протестантських Церков та єпископатом Римсько-Католицької Церкви в Україні. Зустріч відбулася 2 квітня 2024 року в Домі Біблії Українського Біблійного Товариства, повідомляє ІРС.

Глава держави привітав релігійних діячів із Великоднем і побажав перемоги Україні у війні з російськими окупантами. «Вона обов'язково настане завдяки нашим воїнам, нашим людям і вашим щирим молитвам», – сказав Володимир Зеленський і подякував священнослужителям за підтримку вірян у цей важкий час.

«Дуже важливо, що в людей є можливість прийти, поговорити з вами, помолитися. Також хотів би подякувати службі наших військових капеланів. Завдяки вам у наших хлопців і дівчат на фронті є змога поспілкуватися та відчутти підтримку з

вашого боку», – підкреслив Володимир Зеленський

Глава держави також відзначив важливість комунікації між церквами різних країн.

«Хотів би звернутися з проханням, щоб ви спілкувалися між собою не лише тут, усередині нашої країни, а й за кордоном. Цей діалог для нас дуже важливий. Адже Церква має великий вплив на суспільство, на лідерів держав. І для нас це дуже важливий сигнал щодо підтримки наших партнерів», – наголосив президент.

«Церква, окрім гуманітарної, адвокаційної та капеланської праці, несе велике служіння у суспільстві,

амортизуючи стреси, щоб вони не так потужно впливали на ментальне та фізичне здоров'я наших людей», – підкреслив під час зустрічі з президентом старший єпископ УЦХВЕ

Анатолій Козачок. – Велика частина українського суспільства потребує підбадьорення та психологічної допомоги, і Церква займається та буде займатися душеопікунською

роботою як для цивільних, так і для військових».

Глава ВСЦ ЄХБ Валерій Антонюк відзначив важливість свободи віросповідання в Україні. За його словами, про це свідчить, зокрема, ефективне партнерство з американською громадою. Там, серед іншого, проводять молитовні сніданки, на яких є змога донести інформацію про те, що відбувається в Україні.

«Світова спільнота, на жаль, звикає до жахів війни. Саме тому світ потребує правдивої, вчасної та актуальної інформації про агресію, яку продовжує росія проти України», – підкреслив Валерій Антонюк.

Священнослужителі запропонували Володимир Зеленському відновити традицію загальнодержавного молитовного сніданку за участі іноземних політиків та релігійних діячів. Президент України підтримав пропозицію щодо національного молитовного сніданку.

ЄВАНГЕЛЬСЬКІ ЧИТАННЯ СТАЛИ ДОБРОЮ ТРАДИЦІЄЮ В ДЕРЖАВНІЙ КРИМІНАЛЬНО-ВИКОНАВЧІЙ СЛУЖБІ УКРАЇНИ

Щомісяця першого вівторка в порядку денному Державної кримінально-виконавчої служби України (підрозділ Міністерства юстиції) проводиться особливий захід – ранкове читання Євангелія. Воно розпочинається після загальнонаціональної хвилини мовчання, на яку, до речі, колектив щоденно збирається о дев'ятій ранку.

«Цього вівторка читали восьмий розділ Євангелія від Луки», – повідомляє один з організаторів, директор Соціального департаменту УЦХВЕ В'ячеслав Когут.

За його словами, традицію ранкового читання Євангелія в службі започаткували

у червні 2023 року, після проведення Другого молитовного сніданку в Міністерстві юстиції України.

«Традиційні молитовні сніданки, що проводяться на рівні Верховної Ради, обласних та міських рад, а останнім часом і на рівні Мін'юсту – це хороша практика.

Однак нам хотілося дати людям можливість порозмірковувати над Словом Божим. Ініціативу підтримала заступниця Міністра юстиції України Олена Висоцька, після чого ми й розпочали регулярні євангельські читання», – розповідає В'ячеслав Когут, який також служить виконавчим директором міжконфесійної місії «Духовна та благодійна опіка в місцях позбавлення волі».

Порядок читання простий: спочатку кожен із присутніх озвучує по два-три вірші з обраного розділу Євангелія, а потім учасники діляться роздумами щодо прочитаного. Періодично присутнім служать священнослужителі різних конфесій, що входять до в'язничної місії.

Співробітники свідчать, що такі євангельські читання та бесіди навколо Божого Слова дарують особливу атмосферу та оновлення духа. Якось на Різдво, коли в організаторів було багато іншої роботи, читання пропустили, тож співробітники почали цікавитись, чи не скасують часом нову добру традицію.

«Практика таких євангельських читань – гідний приклад для інших державних установ», – каже В'ячеслав Когут.

chve.org.ua.

ЩОДНЯ МІЛЬЙОНИ УКРАЇНЦІВ ЧУЮТЬ СИГНАЛИ ПОВІТРЯНОЇ ТРИВОГИ ЦЕ ЗНАК НАБЛИЖЕННЯ ВОРОЖИХ РАКЕТ

Ми хочемо, аби щодня мільйони українців молилися Богу про свою країну. Це буде знаком наближення змін і перемоги.

Запрошуємо приєднатися і всіх вас. Не важливо, до якого об'єднання чи конфесії ви належите. Якщо ваше серце болить за Україну і вірить у Божу милість, – моліться разом із нами:

про закінчення війни перемогою від Господа; про викорінення з усіх українських установ, інституцій та з ментальності духа корупції та злочинства.

Проект «Молитовна сирена» – це наше рішення щодня кликати Бога на допомогу Україні. Рівно о 21:00 ми залишаємо всі свої справи і присвячуємо кілька хвилин молитві, яка вирішить майбутнє нашого народу.

Одного дня сирени наших молитов змусять замовкнути тривожні сирени. Щодня о 21:00 ми з вами наближатимемо цей день.

ДИВО ХРИСТОВОГО ВОСКРЕСІННЯ
СТОР. 2

ТРИ ПРАКТИКИ
СТОР. 3

УКРАЇНА ПІД ЧАС ВІЙНИ: ЗРАНЕНА, АЛЕ НЕ ЗЛАМАНА!
СТОР. 6

СУСПІЛЬНИЙ ГРІХ: ЩО РОБИТИ МЕНІ, КОЛИ ГРІШИТЬ МІЙ НАРОД?
СТОР. 7

ДИВО ХРИСТОВОГО ВОСКРЕСІННЯ

Бог готував воскресіння Христа протягом багатьох тисячоліть.

Згідно з Божим планом спасіння, воно бере початок у Старому Заповіті і завершується на Голгофі. Воскресіння Ісуса Христа підтверджується Його сорокаденним перебуванням на землі серед учнів і вознесінням на небеса при свідках.

Яскравий доказ правдивості подій – переміна Його боязких учнів на справжніх героїв віри, які присвятили своє життя проповіді про воскресіння. Заради цього багато хто з них помер мученицькою смертю.

Бог відкрився людям

Здійснюючи диво воскресіння Ісуса Христа, Бог відкрився нам у Своїй могутності і силі. Він «об'явився Сином Божим у силі, за духом святости, через воскресіння з мертвих...» (Римлян 1:4).

Воскресіння Христове дає нам підставу для впевненості в тому, що померлі воскреснуть або для життя вічного в Царстві Небесному, або для вічного перебування в пеклі, де буде плач і скрегіт зубів. А інакше

ми «знайшлися б тоді неправдивими свідками Божими, бо про Бога ми свідчили, що Він воскресив Христа, Якого Він не воскресив, якщо не воскресав померлі» (1 Коринтян 15:15).

Історичний факт воскресіння Христа з мертвих ніяк не можуть і не хочуть зрозуміти і прийняти атеїсти, та й багато так званих «християн», оскільки з визнанням факту воскресіння руйнується їхня ілюзія про самоправедність.

Воскресіння Христове – наше виправдання

Ісус Христос помер за наші гріхи і воскрес для того, щоб спасти нас від вічної смерті, вічного розділення з Богом.

Своїм подвигом смерті і воскресіння Христос звільнив нас від гріхів наших, прибивши їх до хреста. І тим самим виправдав нас перед Отцем Небесним, щоб ми мали доступ у Його Небесне Царство, щоб отримали право називатися Його дітьми, якщо ми увірємо в Христа розп'ятого і воскреслого як свого Господа і Спасителя.

«... Залічиться й нам, що віруємо в Того, Хто воскресив із мертвих Ісуса, Господа нашого, що був виданий за наші гріхи і воскрес для виправдання нашого» (Римлян 4:24-25).

Владика всього

Ісус Христос помер і воскрес, щоб стати Владикою усіх мертвих (грішників) і живих (святих Його). Своєю смертю і воскресінням Він остаточно переміг диявола, позбавивши його знаряддя смерті, яким він володів як князь сил піднебесних.

Позбувшись цього знаряддя, ворог безсилый перед воскресінням Христовим. Тепер людина може перемогти смерть і її князя, диявола, іменем Ісуса Христа. Вона перемагає смерть духовну, а потім і смерть тілесну воскресінням Христовим і отримує нове вічне життя.

«Бо Христос на те й помер і ожив, щоб панувати і над мертвими, і над живими» (Римлян 14:9).

Тепер нам, усім, хто вірує в Ісуса Христа, не страшний сатана, який багато тисячоліть тероризував світ і наводив страх на всіх людей.

Воскрес, щоб воскресати до нового життя

Ісус Христос Своєю смертю і воскресінням виправдав нас, зробив Своїми дітьми, щоб ми в Ім'я Його приводили до віри всі народи, які населяють землю. Для цього ми прийняли благодать на благодать і поклонилися на служіння благовісників.

Апостол Павло про це каже: «... що через Нього прийняли ми благодать і апостольство на послух віри

через Ім'я Його між усіма народами» (Римлян 1:5).

Тобто ми покликані сприяти поверненню грішників до Христа з усіх народів світу, проповідувати Євангеліє спасіння всім людям, щоб грішники, бачачи наші справи, почули, побачили і знайшли шлях спасіння, звільнилися від пут гріха і диявола.

Наші смертні тіла теж воскреснуть

Ісус Христос воскрес із мертвих завдяки Святому Духові. І якщо Святий Дух відвідає нас, якщо ми сповнімося Ним, то Він воскресить і наші смертні тіла – від мертвих справ до справ живих, які до вподоби Богові.

Та щоб сповнитися Святим Духом, потрібно народитися згори, дати Христу місце, щоб Він постійно жив у нас.

«А коли живе в вас Дух Того, Хто воскресив із мертвих Ісуса, то Той, Хто підняв Христа з мертвих, оживить і смертельні тіла через Свого Духа, що живе у вас» (Римлян 8:11).

Отже, воскресіння Христове воскресить не лише духовно, але і воскресить наші смертні тіла при з'явленні Ісуса Христа.

Воскреслий Христос – наш Заступник перед Отцем Небесним.

Після воскресіння Христос сів праворуч Свого Отця Небесного. І тепер Він – посередник між Богом і нами. Він піклується про нас, захищає від атак ворога душ людських. Коли ми у молитвах звертаємося до Бога, Господь Христос заступається за нас перед Отцем Небесним, і Отець задовольняє наше прохання, якщо воно відповідає волі Його.

Своїм заступництвом Ісус опікає нас і духовно, і тілесно. Він виправдовує нас перед Отцем Небесним!

«Хто оскаржувати буде Божих вибранців? Бог Той, що виправдує. Хто ж той, що засуджує? Христос Ісус

є Той, що вмер, надто й воскрес, Він праворуч Бога, і Він і заступається за нас» (Римлян 8:33-34).

Наріжний камінь віри

Ми увірвали в Христа воскреслого, живого. І в цьому сила нашої віри. Бо наш Бог – живий.

Він також є джерелом сили для наших добрих справ, для проповіді Доброї Новини. Інакше ми нічого не змогли б зробити самі, і всі наші старання були б марними.

«Коли ж бо Христос не воскрес, то проповідь наша даремна, даремна також віра ваша!» (1 Коринтян 15:14).

Тому яку б справу ми не здійснювали в Ім'я Христове, ми завжди повинні спиратися на Його авторитет і силу як Того, від Кого ми отримали спасіння і нове, вічне життя. І нашою щоденною справою має бути молитва – як постійне спілкування з Богом для сповнення силою Духа, Який воскресив Ісуса Христа.

Наша надія

Воскреслий Христос – це наша надія і сподівання на життя вічне, на те, що і ми воскреснемо і будемо подібні до Нього, і вічно славитимемо Його святе Ім'я. Ми віримо, що цього бажає наш Отець Небесний.

Якби не було воскресіння Христового, наша надія і сподівання були б марними і хибними. І якими б жалюгідними ми були тоді перед усіма грішниками, ворогами Божими.

«Коли ми надіємося на Христа тільки в цьому житті, то ми найнещасливіші від усіх людей!» (1 Коринтян 15:19).

Щоб не опинитися в у становищі найнещасливіших, необхідно постійно сповнюватися силою Христовою, силою Його Слова, силою Духа Святого, Який завжди і всюди перебуває з нами і завжди готовий допомогти нам.

Чи отримали ви вже цю силу, друзі?

Микола ТАНКІН.

Віктор Єленський ПРО РЕЛІГІЙНУ СВОБОДУ ПІСЛЯ ДЕОКУПАЦІЇ: «УСІ РЕЛІГІЙНІ КОНФЕСІЇ БУДУТЬ ВІЛЬНО ТА ПОВНОЦІННО ФУНКЦІОНУВАТИ»

На Kyiv StratCom Forum 2024 голова Державної служби України з етнополітики та свободи совісті Віктор Єленський поділився думками щодо повернення релігійної свободи на території, які нині перебувають під окупацією.

Основною темою його виступу була боротьба з російськими ідеологічними наративами в релігійному контексті та важливість відновлення законних прав і свобод у звільнених регіонах.

Віктор Єленський, один із провідних спікерів на панелі «Когнітивна деколонізація» підкреслив, що справжня релігійна свобода на окупованих територіях буде відновлена лише з їх звільненням. Він оголосив про важливість відновлення дії Закону України «Про

свободу совісті і релігійні організації», що забезпечить легітимність всіх релігійних груп, включно з мусульманами, баптистами, п'ятидесятниками, Православною Церквою України та Українською Греко-Католицькою Церквою.

Щодо російської православної

церкви Єленський заявив про намір обмежити її діяльність у країні, уточнивши, що це не стосуватиметься вільного віросповідання, а лише організаційної структури.

Особливу увагу голова ДЕСС приділив потребі УПЦ МП розірвати зв'язки з Москвою, вказуючи на заяву 400 кліриків про необхідність цього кроку для подальшого розвитку та діалогу з Православною Церквою України. Водночас він зазначив важливість індивідуального підходу до священнослужителів на окупованих територіях, які часто стикаються з тиском окупантів.

Єленський також акцентував на унікальності моделі державно-церковних відносин в Україні, яка сприяє взаєморозумінню між різними конфесіями та відіграє ключову роль у зміцненні національної єдності в умовах російської агресії.

Виступаючи проти спроб росії використати релігію як інструмент впливу, він наголосив на важливості релігії в сучасному світі та необхідності захисту релігійної свободи як фундаментального права кожної людини.

На завершення Віктор Єленський закликав до створення посади посла з релігійної свободи, що стане ще одним кроком до захисту та просування релігійної свободи в Україні та світі.

dess.gov.ua.

РПЦ ПРОГОЛОСИЛА ВІЙНУ В УКРАЇНІ «СВЯЩЕННИМ ОБОВ'ЯЗКОМ»

Оприлюднено лист, який наполягає на щоденних молитвах священників РПЦ за перемогу у війні проти України.

Управління Московської патріархії зобов'язало священнослужителів РПЦ щоденно молитися за перемогу над Україною – це зафіксовано у циркулярному листі, який викликав значний резонанс.

Московська патріархія нещодавно ініціювала цю нову духовну практику серед своїх священників, наполягаючи на щоденних молитвах за перемогу у війні проти України. Ініціативу координує митрополит Воскресенський Григорій (у світському житті – Андрій Петров), який поширив циркулярний лист по всіх єпархіях російської православної церкви, акцентуючи на молитві «Про Святу Русь».

Документ, що ліг в основу цих вказівок, опублікувала російська опозиційна журналістка Ксенія Лученко, яка працює сьогодні в Берліні, у своєму телеграм-каналі «Православ'я та зомбі». Лученко зазначає, що це перший випадок, коли стає доступним офіційний документ, який регламентує церковну підтримку воєнних дій. Журналістка розповіла, що невиконання цих приписів може призвести до позбавлення священників церковного звання.

В інтерв'ю для емігрантського телеканалу TV Rain, що транслюється з Амстердама, Лученко підкреслила значимість цього документа, який тепер додає документальне підтвердження церковним вказівкам щодо молитви за перемогу росії у війні з Україною. Молитва «Про Святу Русь», яка є в центрі уваги цього циркулярного листа, доступна на офіційному сайті російської православної церкви.

espresso.tv.

ТРИ ПРАКТИКИ

Ми жили в мирі, та раптом прийшла війна... Для всіх українців це означає — жити заново, жити так, як ми ніколи не жили. Нас ніхто не вчив жити під час війни. Ті, хто втратив бізнес, починають його заново. Ті, хто втратив помешкання, відбудовують його заново. Хтось втратив найрідніших людей і хотів би сам покінчити з життям, але мусить жити, починати життя заново вже без них...

Біблія — це книга про людей, які починали заново. Адам і Єва — після вигнання з Едему. Ной — після потопа. Йосип — коли після рабства та в'язниці став прем'єр-міністром. Йов — який мав так багато і втратив усе. Ісус Христос — Бог, який залишив славу неба й почав життя заново як Людина.

Перед людиною, яка починає щось нове, завжди постають питання: що робити, із чого почати? Перше твоє завдання — вистояти, вижити. А вже потім — відновити свій світ і, якщо можливо, зробити його бодай трохи кращим. Поговоримо про три практики, які допоможуть пройти цей період життя.

Історичні паралелі

Я шукав у Святому Писанні народ,

які були би схожі на те, що переживаємо ми. І знайшов: період Вавилонського полону євреїв. Вавилоняни тричі підступали до кордонів Юдейського царства, як і росіяни до України — Крим, Донбас, Київ. Значна частина євреїв була полонена й депортована, як зараз депортовані, евакуйовані мільйони українців. Потім — надприродне втручання Бога, кілька хвилин повернення з полону, відбудова Єрусалима... І в нас, сподіваємося, буде так само.

В історії повернення з Вавилонського полону були три особистості, які відіграли велику роль. Лідери, які допомагали все починати заново.

Практика молитви

538 року до н. е. перші євреї повернулися до Єрусалима. І хоча ще

не був відбудований храм, та вони відразу привели до ладу жертвник на встановленому місці. Уранці та ввечері на ньому здійснювалося цілопалення. Вітар, жертва, поклик до Бога, вдячність... Починаючи щось заново, люди почали з вітваря. Якщо причина падіння — відступлення від Бога, то задля відродження потрібно знову відновити правильну ієрархію, у якій головний Бог.

Тож перша й найважливіша практика — це практика молитви. Практика вдячності за кожен ковток повітря. Людина, яка молиться, розуміє, що вона залежна від Бога. Дайте собі відповідь, що було б, якби сьогодні вранці лишилося тільки те, за що ви дякували учора ввечері?

Жертви приносили вранці та ввечері. Як важливо починати день із молитви — нам потрібні сила, мудрість, мужність на цілий день. І закінчувати день теж молитвою, підсумовуючи сьогоднішні успіхи й невдачі. Молитва — це і сповідь, і прохання, і посвята... У добі є два святі моменти — ранкова й вечірня молитва. Як важливо, щоб ця практика стала такою ж життєво необхідною, як для деякого кава чи пробіжжа.

Практика дослідження

458 року до н. е. Ездра відновив практику дослідження Божого Закону та став навчати народ. Чому вивчення Божих заповідей таке важливе? Знову ж таки через те, що Господні принципи перестали бути орієнтирами для людей, відбулася криза. Отже, вони знову мають стати головними, фундаментальними — щоб вивести з цієї кризи.

На землі діють фізичні закони. Завдяки вивченню цих законів у нас

появилися електрика, пральні машини, холодильники, кавові апарати, без яких уже не уявляємо свого життя. Але точно так само діють духовні закони, які важливо для себе відкривати, щоб життя ставало кращим. З іншого боку — ігнорування фізичних законів, як і ігнорування духовних, призводить до проблем.

Наскільки можуть відрізнятись Боже й наше уявлення про життя! Наприклад, кожен скаже, що щаслива людина — та, яка багата, сита, радісна. А Боже Слово каже: блаженні вбогі духом, спрагли праведності, засмучені... Ми часто все життя шукаємо щастя, а так і лишаємося нещасними. Замість того, щоб шукати сенс, ціль, призначення, які й роблять нас щасливими. І так щодо кожної сфери — мусимо досліджувати Божі принципи й синхронізуватися з ними. І це відкриватиме життя заново.

Практика захисту

444 року до н. е. Неємія, який жив у ситій Месопотамії, перейняв долю свого народу. Так само, як,

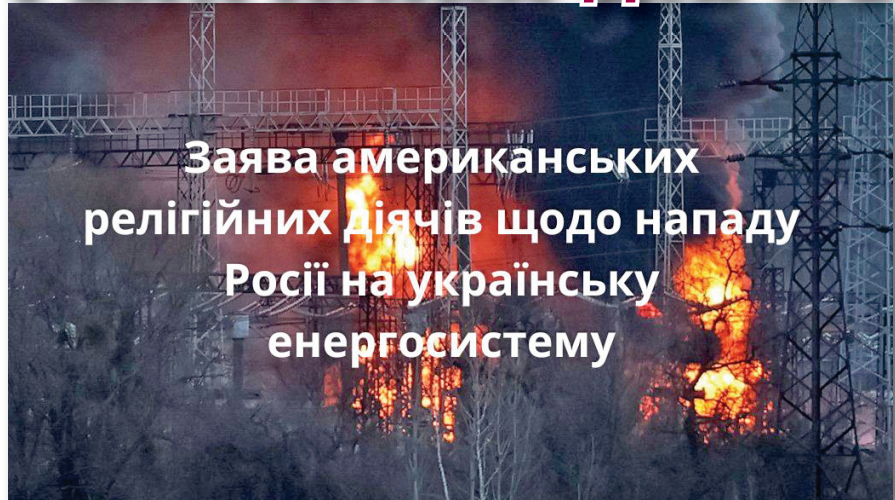
можливо, сьогодні хтось у Німеччині чи в США переймається Україною... Неємія починає насамперед відбудувати мури й ворота Єрусалима. Чому вони такі важливі? Тому що це захист! Неємія вчить нас практиці захисту — це можна застосувати до особистості, сім'ї, церкви, бізнесу, країни.

Візьмемо захист особистості. Органи чуттів для людини — те саме, що ворота для міста. Потрібно розуміти й фільтрувати, що входить через них. Адже зруйновані стіни відкривають нас для згубних залежностей. Тому ставте мури, захищайтеся — від наркотичних речовин, від віртуальних небезпек, від розпущеності та аморальності. Не залишайтеся самі. Запросіть у своє життя мудрих людей, які допоможуть вам у боротьбі й захисті. Бережіть свої серця.

Як розпочати життя заново? Перш за все — заново полюбити Ісуса Христа. Бо якщо Він так сильно полюбив нас, то й ми повинні любити, служити й підтримувати одне одного серед усіх випробувань, через які проходить наша країна.

Станіслав ГРУНТКОВСЬКИЙ.

ЗАЯВА АМЕРИКАНСЬКИХ РЕЛІГІЙНИХ ДІЯЧІВ

Заява американських релігійних діячів щодо нападу Росії на українську енергосистему

«Бо Ти світиш мого світильника, Господь Бог мій, освітлює Він мою темряву!» (Псалом 18:29).

У ніч на 22 березня росія здійснила найбільшу атаку на енергетичну систему України, застосувавши понад 60 безпілотників-камікадзе та майже 90 ракет. Було пошкоджено десятки енергетичних об'єктів, включаючи теплові та гідроелектростанції, високовольтні мережі та регіональні енергомережі.

Мільйони цивільних осіб у Вінницькій, Івано-Франківській, Львівській, Хмельницькій, Запорізькій, Сумській, Одеській, Дніпропетровській, Донецькій та Харківській областях стикаються з масовими відключеннями електроенергії та катастрофічним дефіцитом енергоносіїв, що ставить під загрозу найбільш вразливі верстви населення та загрожує всім системам життєзабезпечення. Харків, місто з півтора мільйонним населенням, особливо постраждав від російських атак на основні енергетичні об'єкти, залишивши мешканців без електрики, тепла та гарячої води вночі, коли температура повітря падає нижче нуля.

Ми, лідери релігійних організацій США, засуджуємо ці російські атаки проти

цивільного населення та цивільної інфраструктури як воєнні злочини. Ми просимо релігійних лідерів росії, особливо патріарха російської православної церкви кіріла, припинити підтримку російського вторгнення в Україну і закликати президента путіна припинити терористичні атаки, спрямовані проти невинних цивільних осіб. Ми також закликаємо наш уряд і громадянське суспільство використати всі доступні справедливі засоби для захисту України та її народу від цієї жорстокої агресії. «Світло світить у темряві, і темрява не перемогла його» (Івана 1:5).

Ми тверді у своїй рішучості: не дозволити темряві взяти гору над світлом.

irs.in.ua.

РАНОК ПОСЕРЕД НОЧІ

Це трапилося одного звичайнісінького осіннього вечора... Похмурий жовтневий день добігав кінця. Тоненькі струмочки води повільно стікали склом трамвайних вікон, полишаючи по собі візерунчаті смужечки. Легким барабанним дріботінням дощових краплин небо стукало в дахи міських будівель. Сонце давно заховалося за обрій, темрява пронизувала кожную клітинку тіла. Навіть стрункі красені ліхтарі у своїй шляхетній задумі не могли перешкодити цьому. Ніч огорнула, обплела невидимим павутинням холодного мороку все місто, увесь світ.

Уже немолода пані зійшла сходами старенького трамваю і, загорнувшись у вогку пронизливу темінь, почимчикувала безлюдними вулицями. Їй здавалося, що вона вже ніколи не добереться додому. Пронизливий вітер проймав аж до самісіньких кісток. «Це ж тільки жовтень, — подумала жінка. — А на що ж тоді чекати далі?».

Втомлено вона ледь дошкандибала до метро. В обличчя їй ударило тепло, й на душі трохи розвиднілося. Поодинокі перехожі піднімалися назустріч ескалатором. Проте донизу вона їхала сама. І знову відчуття самотності й непотрібності огорнули її душу. Якоюсь дивною й незвичною була ситуація. І лише за кілька хвилин жінка збагнула

її причину... Вона ніколи не була в метро сама.

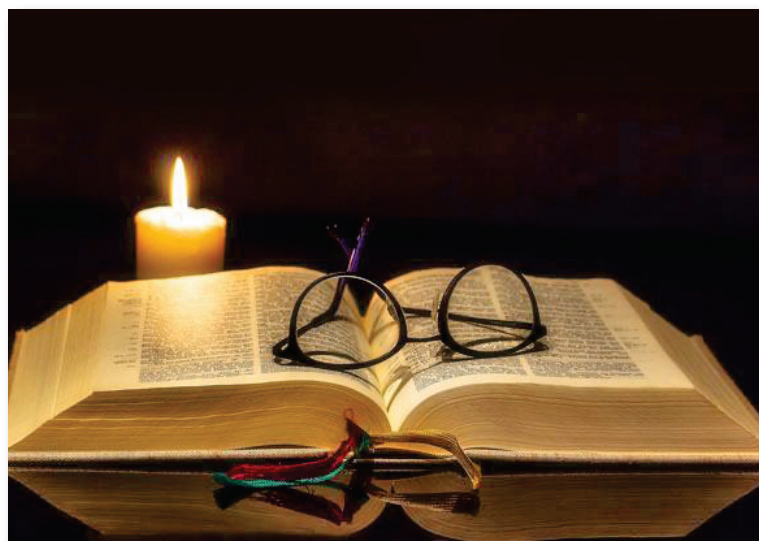
Порожня зала. Час ніби зупинився. В якусь мить навіть здалося, що його взагалі не існує. Як і не існує нічого більше, окрім цієї зали та самоти.

Жінка непевними кроками підійшла до лавки, щоби присісти бодай на кілька хвилин до приходу потягу. І раптом погляд зупинився на іншому кінці сидіння. Там лежала якась книжка. Пані підійшла ближче... На червоній обкладинці тисненими літерами виднілося — «Святе Письмо».

Жінка розгубилася... Вона оглянула порожню залу, ніби сподіваючись віднайти власника книги. Однак на пероні не було ані душі. Вона несміливо взяла книжку до рук. Щось відчувалося цієї миті, щось незрозуміле й нове. Якийсь дивний трепет відчула всередині. Подібно до того, як юна дівка дізнається про те, що її запрошено на перше побачення...

Раптове осяяння в одну мить торкнулося всього її ества: «Ця Книга для тебе. Настав час для зустрічі». Несподівані сльози потекли її стомленим обличчям, і ніжна надія забриніла в серці. Вона ще до кінця не розуміла, що відбувається насправді, не знала, як реагувати на ці почуття, сльози...

Була глибока ніч, та для однієї людини настав дивовижний ранок нового дня, де вже є місце Богові.

ВІРУЮ

ПИШЕМО НОВУ ІСТОРІЮ... ВИМОЛЮЄМО НОВУ УКРАЇНУ...

23 березня відбувся Всеукраїнський день жіночої молитви. Цей захід в Українській Церкві Християн Віри Євангельської проводився вперше. І віримо, що не востаннє. Адже молитва – це зброя, це броня. Це дієва сила. А молитва жінки ще й по-особливому звучить.

Понад три тисячі жінок і дівчат зібралися у своїх церквах, де молилися, просили, благали Господа про дві найважливіші речі, необхідні Україні просто вже, – про закінчення війни перемогою і про викорінення з усіх українських установ, інституцій та з української ментальності духа корупції і злочинства. Ті, хто не міг бути присутнім, мали можливість долучитися до молитовних прямих ефірів онлайн, який проводили церкви «Свята Трійця» у Харкові та «Вефіль» у Кривому Розі.

У багатьох церквах України не лише жіноцтво УЦХВЄ, а й представниці інших християнських конфесій зверталися в молитві єдності й за інші потреби – за воїнів, вдів і сиріт, волонтерів, лікарів, переселенців, за допомогу Україні від країн-партнерів тощо.

Неймовірна атмосфера відчувалася на всіх зібраннях. Сестри славили

Бога, виливали перед Ним свої серця, згадували про Його обітницю, заявляли про свій вибір довіряти Богові і свою готовність без страху стояти, з вірою молитися, щиро любити і вірно служити.

Ми віримо, що Бог – Такий же сильний, люблячий і справедливий, як і тисячі років тому. Що Його обітниця

незмінна, Його милості не забракне для тих, хто кличе до Нього.

І знаємо, що Бог – єдина надія для України. Він почув нас, як чує щоразу. І дасть нам мудрості і сил побороти зло – внутрішнє і зовнішнє.

І віримо, що то Він спланував для нас день, щоб ми згуртувалися в молитві перед Його лицем. І то про цей день Він дозволив написати у Своему Слові: «І станеться, поки покличуть, то Я відповім, вони будуть іще говорити, а Я вже почую!» (Ісаї 65:24).

Боже наш, вічний Владико, подаруй мирні світлоти України!

Подаруй усмішки щасливих дітей Україні!

Благослови наш народ Своім вічним спасінням!

Прослався як Бог, Який дарував милість народу України.

«А ми, Твій народ і отара Твого пасовиська, будемо дякувати Тобі вічно, будемо оповідати про славу Твою з роду в рід!».

Ірина БЕНДУС.

ЕКСТРАОРДИНАРНІ ЗАХОДИ

Бог «хоче, щоб усі люди спаслися і прийшли до пізнання істини» (1 Тимофія 2:4). А через те, що всі люди різні, Господь торує для кожного особливий шлях. Загалом варіацій цього шляху безліч, проте переважній більшості людей постійно вдається «уникати» їх, продовжуючи жити і грішити, доки їх не наздожене смерть, або ж все таки вони встигнуть покаятися і навернутися до Господа за земного життя. І деколи це стається за дуже незвичних обставин. Що поробиш, коли по-іншому не вдається...

Проте в Біблії можна знайти епізод навернення, який, певно, за незвичністю посів би перше місце. Мова йде про розбійника, який був розп'ятий поруч із Христом і покаявся незадовго до смерті, ставши, фактично, першим християнином.

Його часто наводять як приклад того, що ніколи не пізно покаятися у власних злих вчинках і навернутися до Господа. Одночасно застерігають, що не варто затягувати з часом покаяння, адже в останні хвилини життя можна повестися зовсім по-іншому: не кається перед Богом, а, глузуючи, кидати Йому виклик, як це вчинив інший розбійник, що кричав у муках: «Якщо Ти Христос, спаси Себе й нас!» (Луки 23:39).

Тут мимоволі спадають на думку заяви людей, які в скрутну хвилину починають нарікати на Бога, ставлячи запитання на кшталт: навіщо Він так повівся зі мною (або ж моїми близькими)? Чим я прогнівав Його? Загалом такі питання здебільшого риторичні, тобто не потребують відповіді, бо насправді цих людей взагалі не цікавить Божа думка з цього приводу. Як не цікавила і тоді, коли в них або ж у їхніх близьких було все гаразд.

І цим людям, і розбійникові, який не покаявся, до Бога загалом немає жодного діла,

і коли настає скрутна хвилинка, вони за звичкою не звертаються до Нього по допомогу. А тому не варто відкладати навернення до Бога до «кращих», а точніше – «гірших» часів, бо за скрутних обставин, швидше за все, людина діятиме за звичкою, «на автоматі». Тобто жила без Бога, коли все було ніби гаразд, то впадеться без Нього, коли спіткає якась лиха. Та навіть коли за скрутних обставин така людина і звернеться до Бога за допомогою й отримає те, що просить, зазвичай після поліпшення ситуації вона повертається до колишнього, звичного життя, тобто життя без Бога. Мотивуючи це тим, що немає проблем – нема чого турбувати Бога, якось обійдусь без Нього. Про вдячність у такому разі нічого й казати...

А як же розбійник, що покаявся, фактично, в останню мить? Річ у тім, що випадок цього розбійника настільки унікальний, що навіть описаний у Біблії. Людина за таких скрутних обставин, зазнаючи страшного болю, зуміла побачити в побитому, знехтуваному, прибитому

до хреста Страждальцеві Месію.

Цілком можливо, що цей розбійник не раз до цього шукав Бога. Адже нам невідомо, які обставини привели його до розбійницького життя: легко і просто розмірковувати про людські долі, коли ти здоровий і живеш у достатку, а що ти робитимеш, коли особисто тобі або ж твоїм близьким банально бракуватиме хліба? Крім того, це не був звичайний розбійник, це був повстанець, що боровся з язичниками-окупантами за рідний край, тобто цієї людиною могли рухати мотиви визволення рідної домівки від поневолювачів, а не намагання пожитися за чужий кошт.

Проте досить припущень. У постаті цього розбійника, якого за відсутності імені часто називають розсудливим, слід звернути увагу на один момент: щоб покаятися, йому довелося втратити все, буквально ВСЕ, зокрема і власне життя, час якого вимірювався ліченими хвилинами. Можна здогадатися, що Бог так вчинив тому, що за інших умов він навряд чи покаявся б.

Зважаючи на це, може, не варто так затягувати з покаянням, щоб Господу не довелося вживати таких екстраординарних заходів і щодо нас.

Михайло ЛУКІН.

ЛІКУЮТЬ ДУШУ І ТІЛО

Лікарня ім. Мечникова в Дніпрі – флагман лікування наших героїв з 2014 року. Щоденно сюди привозять найтяжчих поранених з передової. Це транзитний пункт для найтяжчих пацієнтів. Хірурги роблять ургентні втручання, стабілізують хворих, а потім їх евакуюють в інші госпіталі, у глибокий тил.

У лікарні працює лікар-інтерн з с. Тинного Рівненської області, християнин В'ячеслав Коток. І тут лікуються чимало військових із цієї області. Розуміючи важливість цього лікувального закладу в Україні, Рівненське обласне об'єднання УЦХВЄ (єпископ Олександр Коток) спільно з церквою «Життя» з м. Такоми, США (єпископ Віктор Прохор)

неодноразово надавали лікарні допомогу. Про теперішній стан справ у лікарні Мечникова розповідають її працівники.

«З понад 40 тисяч операцій 28 тисяч ми зробили військовим. Нам довелося віддати кімнати для персоналу, навчальні кімнати, де раніше ми проводили заняття на манекенах», – розповідає головний лікар установи

з 2011 року Сергій Риженко.

Лікарня була однією з найбільших в Україні і до повномасштабного вторгнення. Потужності були розраховані на 60 реанімаційних ліжок – і для військових, і для цивільних. Нині тут понад двісті реанімаційних ліжок. Військових із донецького напрямку привозять у лікарню з 2014 року. Більшість пацієнтів лікарні важкі, на апаратах ШВЛ, мають ампутовані кінцівки або поранення в живіт чи голову. Мінно-вибухові травми – найпоширеніший тип поранень серед військових, що часто призводить до ампутацій.

Залежно від складності поранення в Дніпрі пацієнти перебувають від кількох днів до кількох тижнів. Хірурги роблять планові та ургентні втручання, стабілізують хворих, а потім їх евакуюють в інші госпіталі, у ще більш глибокий тил. Лікарня Мечникова – це, по суті, транзитний пункт для найважчих пацієнтів, проміжний етап спеціалізованої хірургічної допомоги. Через цю лікувальну установу пройшли сотні.

Нещодавно історію порятунку бійця з Рівненщини, якому облекло тіло та відірвало руку, розповів на своїй сторінці у фейсбуці Сергій Риженко.

Військовослужбовця звати Назар, йому 22 роки, родом із Рівненської області, з селища Мізоча. Працював помічником машиніста на залізничному транспорті. Понад рік на війні – їти на війну зголосився сам.

«На Донеччині ворожий дрон

влетів прямо в кабінку його бойового автомобіля. Вибух. Спалах. Рука відірвана, кровотеча... Друзі всі живі. Його, обпеченого, майже без ознак життя, доставили спочатку до однієї лікарні Донецької області, потім доправили до Мечникова», – розповідає лікар.

Травматологи поставили на ноги й Бориса із Сарненщини, якого згодом відправили на подальше лікування в медичний заклад рідної області. «Був схвильований і вражений, коли, прийшовши на роботу у відділення, побачив земляка з Тинного, який мав проникаюче поранення руки», – враженнями ділиться інтерн В'ячеслав Коток, якому, як він каже, спочатку було психологічно дуже важко, та згодом зрозумів, що перебуває серед справжніх патріотів та професіоналів своєї справи.

«Медицина мені дуже близька, адже закінчив Рівненський медичний коледж і Одеську медичну академію, бо з дитинства мріяв стати лікарем-травматологом, як і мій рідний дядько В'ячеслав Царук, який є ветераном в галузі малоінвазивної хірургії в Хмельницькому і за свою практику поставив на ноги сотні вдячних пацієнтів. Сьогодні розумію, як мені поталанило працювати пліч-о-пліч з такими професіоналами, як Сергій Тимчук, Олександр Толубяк, Валерій Томілін у Центрі травматології та ортопедії Дніпропетровської обласної клінічної лікарні ім. Мечникова, про яку багато чув лише

позитивного, зокрема, про очільника закладу Сергія Риженка. Також розумію і свій обов'язок зробити особистий внесок у перемогу України лікуючи людей».

В'ячеслав каже, що найбільше радує, коли воїни йдуть з лікарні своїми ногами.

5 жовтня минулого року в Дніпропетровську обласну клінічну лікарню ім. Мечникова було доставлено гуманітарну допомогу від Рівненського об'єднання УЦХВЄ.

«Як відомо, на сьогодні це лікувальний центр №1 – одна з найстаріших багатопрофільних лікувальних медичних установ України, обласний центр спеціалізованої хірургічної допомоги, де від початку війни лікують наших захисників та цивільних», – пояснює єпископ Олександр Коток.

Олександр Адамович розповів, що закупівля медичних препаратів та витратних матеріалів, формування аптечок для військових – це проект, який нині взялася реалізувати церква «Життя» з м. Такоми, США, під керівництвом єпископа Віктора Прохора.

«Ми розуміємо, що лікарня є, по суті, другим фронтом, де щодня лікарі борються за життя наших захисників і цивільних. Тому намагаємось всіляко підтримувати наших лікарів: молитвою, фінансами, медикаментами тощо» – каже єпископ Коток.

Олександр ГЕНІШ.

ВІРА ТА ЯЗИК

Соборне послання апостола Якова – це книга про те, як християни можуть зростати й досягати зрілості. Важливу роль у цьому відіграють віра і мова (те, що у серці та які слова промовляються).

Ця книга Нового Заповіту адресована не певним громадам в конкретних містах, вона говорить про універсальні питання, які стосуються всіх християн.

випробування, які приходять зсередини чи ззовні, намагаючись спровокувати особисту кризу й перевірити наш характер, готовність протистояти гріху. Випробування (спокуси) можуть

У посланні немає керівництва, як стати християнином. Яків звертається до тих, хто вже прийняв Ісуса як Господа й Спасителя, і вчить, як в житті християн повинна виявлятися віра.

Раб Христа

У першому вірші Яків називає себе рабом Бога й Господа Ісуса.

Яків, брат Ісуса й один із лідерів Єрусалимської церкви, виніс усі свої права й титули за дужки й вирішив назватися тільки слугою Христа.

Раб – це людина, яка завжди виконує вказівки свого хазяїна. А раб Ісуса Христа – людина, яка намагається постійно перебувати в Божій волі. Спочатку ми стаємо учнями Ісуса, потім ми поступово зрішаємо і, нарешті, готові повністю підкоритися Його волі.

А чи подобається вам називатися рабом Ісуса Христа?

Радіти спокусам?

По-друге, Яків вчить нас радіти... спокусам (Якова 1:2-4). Чому? Спокуси в цьому контексті – це

бути корегуванням від Бога для того, щоб повернути нас до Його волі. Але метою спокусу може бути також і випробування нашої віри, щоб привести нас до більшої досконалості. Кінцева мета випробувань – досконалість. А труднощі – усього лише частина процесу освячення, який вимагає терпіння.

Приборкування язика

Послання Якова – коротке, усього 108 віршів. І 46 із них говорять про язик та мову. Очевидно, приборкування язика – дуже важлива тема для християнина-практика, якщо Яків приділяє їй стільки уваги.

Яків вчить вгамовувати свій язик, бо: «Коли хто не помиляється в слові, то це муж досконалий, спроможний приборкувати й усе тіло» (Якова 3:2).

А Ісус закликає нас бути досконалими, як досконалий Отець наш Небесний (Матвія 5:48).

Язик має велику владу: у посланні він порівнюється зі стерном у корабля, невеликим за розміром, але

здатним керувати величезним кораблем. Злі слова – як вогонь і можуть стати причиною великої біди: «Та не може ніхто із людей язика вгамувати, він зло безупинне...» (Якова 3:8).

Поважати Боже творіння

«Ним ми благословляємо Бога й Отця, і ним проклинаємо людей, що створені на Божу подобу. Із тих самих уст виходить благословення й прокляття. Не повинно, брати мої, щоб так це було!» (Якова 3:9-10).

Неможливо одночасно злословити Боже творіння й любити Бога.

Приборкувати серце

Ми не можемо приборкати язик, якщо не приборкаємо серце. «Хіба з одного отвору виходить вода солонка й гірка?» (Якова 3:11).

З одного і того ж джерела неможливо набрати спочатку склянку чистої води, а потім – склянку поганої! Якщо джерело добре, добра й вода, і навпаки.

«Як ви можете мовити добре, буди злі? Бо чим серце наповнене, те говорять уста. Добра людина з доброго скарбу добре виносить, а лукава людина зо скарбу лихого виносить лихе» (Матвія 12:34-35).

Слова – це симптом нашого духовного стану: ми говоримо те, що в нас на серці. І щоб серце змінилось, потрібно дозволити Святому Духові змінювати нас.

Щоб наші слова творили

Кожному, мабуть, хоча б раз доводилося шкодувати за поспіхом вимовлених слів. Нам усім дійсно варто навчитися стримувати свій язик і контролювати уста. У Приповістях сказано: «Не бракує гріха в велемовності, а хто стримує губи свої, той розумний» (Приповісті 10:19).

Наші слова можуть нести і життя, і смерть, і благословення, і прокляття. Слова життя повчають, надишають, благословляють. Слова смерті несуть руйнування.

Що несемо ми?

«Шлях до Бога».

ЗА ЩО РОСІЯНИ ЛЮБЛЯТЬ ПУТІНА?

Відразу слід обмовитися, що путін – це не лише військовий злочинець, але феномен, який увійде в підручники з історії. І за що росіяни його люблять? І, ймовірно, любитимуть навіть після його неминучого безславного кінця.

Люблять вони його щиро, більше, ніж Сталіна й Брежнєва. Загалом Сталіна не любили, а боялися. А страх може викликати повагу, поклоніння, але не любов. Брежнєва любили за уявний добробут, бо, порівняно з голодними сталінськими й хрущовськими часами, правління Брежнєва можна було вважати ледь не епохою процвітання, звісно, якщо не бачити, як у той час «загнивав» ненависний Захід. А Захід через те і ненавиділи, що він так «загнивав», як в срср не могли і мріяти. Тобто насправді любили не Брежнєва, а ті мізерні дрібки матеріальних благ, які перепадали людям. Крім того, вже в ті часи з Брежнєва відверто глузували, а як можна любити того, з кого глузуєш?

А за що так самовіддано люди люблять путіна? Багато хто скаже, що за роки процвітання, викликані високими цінами на енергоносії, передусім на нафту і газ. Але з цим можна не погодитися: у Москві, місті, яке найбільше відчуло надходження грошей внаслідок експорту нафти та газу, населення найменше схвалює путіна, на протигагу регіонам, які найменше отримали цих грошей.

Але навіть, якщо припустити, що причина – у матеріальному добробуті,

то він почав погіршуватися вже в далекому 2014 році, якраз після початку путінської авантюри з Кримом. І чому підтримка цього нелюда не послабшала, як тільки переважна більшість росіян відчула на власній кишені, що епоха добробуту закінчилася.

Та якщо справа не в грошах, то, можливо, вона в так званій «величії» – адже путін дав відчуття росіянам, утім не наяву, а лише в телевізорі, що вони живуть у «найпрекрасній країні», з якою мусить рахуватися весь світ. Можливо, причина саме в цьому?

Ні, адже росіяни живуть не в телевізорі і бачать різницю між реальною картинкою та уявною.

То в чому ж тоді річ? За що путіна люблять так багато росіян? А за те, що він дозволив росіянам не приховувати їхню нелюдську сутність. І не тільки не приховувати, але й пишатися цим, зробивши з цього основну так звану «скрепу». «Роби, що хочеш!» – от який гучним гаслом можна охарактеризувати епоху правління цього гебіста. Гасло, яке бере прями витоки з пекла і саме в пекло веде цю країну під схвальні оплески шанувальників путіна.

god.in.ua.

ВІРУЮ

УКРАЇНА ПІД ЧАС ВІЙНИ: ЗРАНЕНА, АЛЕ НЕ ЗЛАМАНА!

Саме такими словами можна охарактеризувати Україну від моменту повномасштабного вторгнення росії на територію нашої держави. Україна насправді зрана, і ці рани ми бачимо на обличчях українців в окупації, на території бойових дій і навіть за кордоном. Тисячі вимушених переселенців понесли ці рани також і у відносно безпечні регіони держави. Рани нашого народу ще довго будуть заживати, а деякі назавжди залишаться пам'ятними рубцями від жахів війни. Та разом із тим зрана Україна продовжує жити й боротися, оскільки ворогу так і не вдалося її зламати. Відверто кажучи, такої стійкості від українців не очікував ніхто: ні сусідній ворог, ні західні партнери, які відводили українському опору буквально декілька днів.

Забільш ніж два роки великої війни Україна пройшла через важливий етап суспільних змін. У цьому контексті важливе місце посідає загальнодержавний волонтерський рух, який вже з перших днів війни продемонстрував єднання та стійкість українського народу. Це своєрідний феномен війни, оскільки тисячі людей без будь-якої

підготовки та програми дій об'єдналися навколо допомоги одне одному. І такий потужний волонтерський рух виник у молодій державі, яка десятиліттями перебувала під пильним оком радянської комуністичної диктатури. Ця диктатура заперечувала будь-які вільні та позапрограмані об'єднання громадян у справах державності, власної ідентичності та свободи дій. Складно підрахувати, скільки тисяч українців волонтери евакуювали із зони бойових дій та окупованих територій, скільки тисяч тонн гуманітарної допомоги, ліків, предметів першої необхідності отримали та доставили нашим громадянам.

Загальнодержавний волонтерський рух тісно пов'язаний з церковними громадами, які завдяки чіткій організаційній структурі та міжцерковним зв'язкам у найкоротші терміни зуміли організувати розгалужену волонтерську систему. Переважну більшість волонтерів на початку війни українському суспільству дали саме Церкви.

Складно відшукати євангельську церкву, яка не приймала біженців або не займалася евакуацією людей, не видавала продуктові набори, одяг чи ліки, не підтримувала дітей, жінок чи людей похилого віку. І у відновленні тисяч пошкоджених будинків я бачу прояв величезної Божої любові у зраненій Україні. Це значно більше, ніж велике будівництво. Це про Божу любов, яка відбуває пошкоджене та зруйноване.

Переосмислення ролі і місії Церкви

Усе частіше Церкви починають являти Бога серед зраненого суспільства. Стають більш відкритими до суспільства – це часто проявляється через гостинність. Церкви створюють зони для вільного спілкування різних людей.

У період великої війни Церква також заново переосмислює ставлення до служби в армії. Значна частина братів долучилася до капеланського служіння всередині українського війська.

Неможливо також оминати переосмислення цінності людського життя. До початку повномасштабного вторгнення росії ми не бачили такої величезної кількості смертей, а тому не повною мірою усвідомлювали цінність життя іншої людини. Війна змінила це, тепер ми глибоко усвідомлюємо цінність та дар життя.

Війна також вплинула на міграцію українців. Близько 6,5 млн українців через війну були вимушені залишити Україну, ще близько 3 млн стали переселенцями всередині своєї країни. Але і ті, і ті продовжують підтримувати український народ. Через велику кількість українців, які поповнили ряди іноземних церков, посилилася співпраця між українськими та закордонними церковними громадами. Відносини між такими спільнотами завжди були складними, проте після початку повномасштабної

війни ситуація змінилася.

Війна і демографія

Значний вплив війна справила на демографічні показники в Україні. Неможливо точно визначити кількість загиблих українців серед цивільного населення. Залишається складним питанням розуміння чисельності українців на тимчасово окупованих територіях, особливо якщо врахувати вивезення за межі України тисяч людей, зокрема й дітей. Невтішні і показники народжуваності дітей. Якщо у «довоєнний» 2021 рік в Україні народилося 260 тис. дітей, то вже у 2022 році цей показник становив вже 190 тис., а у 2023 році народилося трішки більше 178 тис. маленьких українців та українок.

Війна та економіка

Війна призвела до втрати великої частини бюджетних надходжень з промислових регіонів на сході країни та аграрних регіонів на півдні. Міграція за кордон також вплинула на зменшення кількості платників податків всередині країни. Варто зазначити, що у перші місяці війни Україна отримувала потужну гуманітарну допомогу з-за кордону, але це не призвело до звички чи залежності українців від гуманітарної допомоги. Навпаки, ми спостерігаємо, що, опинившись в іншому регіоні держави, українці намагаються знайти роботу, відкрити власну справу, створити малий бізнес та навіть робочі місця.

Валентин СИНІЙ.

НАШЕ МАЙБУТНЄ ЗАЛЕЖИТЬ ВІД ЗБІЛЬШЕННЯ КІЛЬКОСТІ ДІТЕЙ У КОЖНІЙ РОДИНІ ДО ТРЬОХ І БІЛЬШЕ - ШМИГАЛЬ

У відповідь на складну демографічну ситуацію у зв'язку з викликами війни та еміграції, Прем'єр-міністр України Денис Шмигаль закликає до збільшення народжуваності в країні.

Під час національного телемарафону, Денис Шмигаль, голова українського уряду, висловив переконання, що майбутнє України залежить від збільшення кількості дітей у кожній родині до трьох і більше. Він підкреслив, що такий крок є вирішальним для забезпечення світлого майбутнього країни. «Демографічна ситуація в Україні надзвичайно важка. Ми втратили величезну кількість людей, причому в

різний спосіб. Люди гинуть через повномасштабну російську агресію, через війну. Ми втратили і людей, які покинули Україну з дітьми. Понад мільйон українських дітей нині за кордоном. Наше завдання – повернути ці сім'ї, цих дітей, а також мотивувати українців народжувати якомога більше дітей, аби Україна процвітала у своєму мирному майбутньому після нашої перемоги», – сказав прем'єр.

Зіткнувшись з гострою демографічною кризою, спричиненою втратами внаслідок війни та еміграції, Шмигаль зазначив критичну потребу в поверненні українських сімей та стимулюванні зростання народжуваності. Він акцентував на важливості ініціатив, спрямованих на підтримку сімей з дітьми, зокрема через збільшення державної

допомоги при народженні дитини.

Прем'єр також наголосив на необхідності забезпечення фінансування таких ініціатив, зокрема через залучення коштів від міжнародних партнерів, враховуючи, що значна частина державного бюджету наразі спрямовується на потреби оборони.

У контексті підтримки українських родин уряд вже впровадив процедуру отримання допомоги при народженні дитини за кордоном, яку можна оформити онлайн. Розмір такої допомоги становить 41 280 гривень, з можливістю отримання частини суми одразу решти – розподілено на наступні 36 місяців.

Ці заходи відображають зусилля уряду щодо підтримки народжуваності та сімейних цінностей в Україні, незважаючи на виклики реальності.

ЩО У СЕРЦІ, ТЕ Й НАВКОЛО

На лавочці в одному з сіл сидів дідусь, біля якого грався його онук. Якийсь подорожній підійшов до нього і сказав: «Хочу купити хату в цьому селі. Скажи, які люди тут мешкають?».

Дідусь перепитав: «А які люди мешкають у місці, звідки ти прибув?». «Самолітні й недобрі. Тому я й хочу звідти виїхати».

«Такі самі живуть і тут», – сумно відповів старий. Невдовзі до нього підійшов

інший чоловік і так само запитав, які люди живуть у цьому селі. «А які живуть у твоєму?» – «Добрі, шляхетні, гостинні й привітні. Маю серед них багато друзів» – «У цьому селі люди такі самі», – відказав дідусь.

Вражений онук запитав у нього: «Чому ти дав такі різні відповіді на однакові запитання?».

«Синку, – відповів дідусь. – Кожен носить у серці свій світ. Той, хто не знайшов нічого доброго там, не знайде його і тут. А той, хто мав друзів в іншому селі, у цьому також знайде вірних і добрих приятелів. Людина бачить інших такими, якою є вона сама».

ВСЕУКРАЇНСЬКА РАДА ЦЕРКОВ РОЗГЛЯДАЄ ДІЯЛЬНІСТЬ КОМІСІЇ З СОЦІАЛЬНОГО СЛУЖІННЯ НА ЧОЛІ З ДМИТРІЄВИМ

У центрі уваги Всеукраїнської Ради Церков опинилася діяльність комісії з питань соціального служіння, яку очолює Сергій Дмитрієв. На останньому засіданні в березні було вирішено надати Секретаріату Ради конкретні доручення, спрямовані на вдосконалення роботи комісії.

Керівництво Всеукраїнської Ради Церков вирішило зосередитися на перегляді ефективності своєї комісії з соціального служіння, яку веде Сергій Дмитрієв. Під час останнього засідання було детально розглянуто роботу комісії.

Сергій Дмитрієв, який виконує обов'язки виконавчого секретаря комісії, опинився під критикою з боку організації «Всі разом!» за просування ідей, що вважаються деструктивними для релігійного середовища, зокрема за підтримку гендерної рівності та наркотику-лерантності, яку фінансує фонд «Відродження» Джорджа Сороса.

Після кількох спроб привернути увагу до

суперечливої діяльності Дмитрієва без залучення громадськості «Всі разом!» вирішили оприлюднити зібрані факти.

Однією з найбільш дискусійних ініціатив Дмитрієва стало звернення до Верховної Ради України з проханням ратифікувати Стамбульську конвенцію, що спрямована на впровадження гендерної ідеології, а також заклик до легалізації медичного канабісу, що викликало опір з боку ВРЦіРО.

Окрім того, Дмитрієв організував навчання для капеланів у Свято-Михайлівському Золотоверхому монастирі, де серед викладачів були ЛГБТ-активісти, що викликало занепокоєння серед членів ВРЦіРО.

Рух «Всі разом!» звернувся до ВРЦіРО з проханням усунути Дмитрієва від будь-якої ролі у Раді, що призвело до розгляду цього питання на засіданні Секретаріату Ради наприкінці року.

ВРЦіРО, яка виступає захисником християнських і сімейних цінностей, зайняла чітку позицію проти ініціатив, що суперечать її основним принципам, і це підтверджують її численні заяви та декларації.

Рада Церков і релігійних організацій продовжує ретельно аналізувати ситуацію навколо Сергія Дмитрієва, прагнучи досягти збалансованого рішення, яке відображатиме її зобов'язання перед суспільством та вірними.

Організація «Всі разом!» залишається в активному діалозі з членами Ради, слідуючи за подальшим розвитком подій.

ВРЦіРО, як ключовий захисник духовних, сімейних цінностей та людської гідності в Україні, виступає проти будь-яких спроб підризу цих основоположних принципів. Її діяльність і заяви, включаючи опозицію до легалізації медичного канабісу та одностатевих шлюбів, демонструють непохитну відданість збереженню традиційних цінностей.

Зміна керівництва у ВРЦіРО з переходом від Станіслава Носова до Григорія Коменданта відкриває новий розділ у роботі Ради, нові можливості для вдосконалення її впливу на суспільство та церковне життя в Україні.

vsirazom.ua.

СУСПІЛЬНИЙ ГРІХ: ЩО РОБИТИ МЕНІ, КОЛИ ГРІШИТЬ МІЙ НАРОД?

Після нападу росії на Україну ми зіткнулися з різним спектром емоцій щодо росіян: від презирства до ненависті, від спроб зберегти любов до родичів до намагань добитися від знайомих росіян відповідальності за дії російського суспільства та керівництва.

Чи може окрема людина відповідати за те, що чинить її громада і народ? І що робити, якщо народ грішить? Варто розібратися.

Суспільний гріх існує

«І спроневерилися Ізраїлеві сини в залятому, Ахан, син Кармія, сина Завдієвого, сина Зерахового, Юдиного племені, узяв із залятого. І запалився Господній гнів на Ізраїлевих синів» (Ісуса Навина 7:1).

Ізраїльське військо зазнало поразки і втратило 36 воїнів. Чому? На це дається відповідь вже на самому початку цієї історії: Ахан взяв

із залятого, порушив Божу вимогу знищити все у Аї, місті, яке Бог прирік на повне руйнування. Одна людина порушила Божу заповідь, 36 людей померло у битві, весь народ зазнав ганьби і поразки. Коли все з'ясувалося, камінням побили не лише винуватця – Ахана, але і всю його сім'ю.

Суспільний гріх існує: за переступ однієї людини відповідальність може лягти на набагато більшу кількість людей, які нібито й не були причетні до цього гріха. Отже, за гріхи певної групи може так чи інакше постраждати і весь народ.

Власне, цю тезу нам, українцям, доводити не треба: ми з відчуттям справедливості у серці спостерігаємо за тим, як весь російський народ несе на собі наслідки гріховних дій своєї влади і армії.

Суспільний гріх має наслідки

«Щоб спала на вас уся праведна кров, що пролита була на землі, від крові Авеля праведного аж до крові Захарія, Варахіїного сина, що ви замордували його між храмом і жертвником! Поправді кажу вам: Оце все спаде на рід цей!» (Матвія 23:35-37).

Ісус говорить про провини, яка падає на покоління Його сучасників за гріхи їхніх предків. Вбивства праведників і пророків було не просто випадковостями. Ізраїльський народ протягом сотень років віддавав перевагу ідолам і пристрастям, тоді як праведні люди були живим свідченням про існування Закону Божого. Ізраїльтяни свідомо вбивали пророків і Божих людей, аби жити своїм життям. Це була прийнятна і заохочувана соціумом поведінка.

Теолог Грегорі Баум сказав: «Особистий гріх – це вільний вибір. Суспільний гріх – це колективна сліпота».

І за цей гріх вони розплачувалися протягом всієї історії Ізраїлю та Юдеї. І за цей самий гріх дідів-прадідів остаточно довелося розплатитися і сучасникам Ісуса. Гріх проти Себе і Своїх людей Бог не забув, покарання відбулося.

Суспільний гріх вимагає дієвого покаяння

«А ще я говорив і молився, та ісповідував гріх свій та народу мого Ізраїлю і клав свою молитву перед лице Господа, мого Бога, за святу гору мого Бога...» (Даниїла 9:20).

Пророк Даниїл каявся не за власний гріх, а за гріхи своїх предків. Він називав гріхи своїми іменами, визнавав ідолопоклонство і прагнення народу жити власною волею всупереч Божій. Він не перекладав відповідальність ані за гріх, ані за понесене покарання на інших людей. Даниїл почувався частиною свого народу, а отже, усвідомлював свій обов'язок перед Богом визнати цей гріх. І з любові до свого народу мав сміливість просити в Бога прощення і милості.

В історії Візантії при значних бідах нормою було всенародне покаяння. Наприклад, всенародний піст і покаяння при набігові печенігів в XI столітті очолював сам імператор Костянтин X. І Бог урятував Візантію!

Однак самих лише молитов недостатньо. Бог сказав Своєму народу через пророка Ісаю, що покаяння має привести до зміни поведінки: «Умийтесь, очистьте себе! Відкиньте зло ваших учинків із-перед очей Моїх, перестаньте чинити лихе! Навчіться чинити добро, правосуддя жадайте, карайте грабжника, дайте суд сироті, за вдову заступайтесь!» (Ісаї 1:16-17).

Перестати чинити зло і почати чинити добро

Недостатньо лише слів покаяння,

не досить лише перестати чинити зло. Потрібно ще й покарати зло і почати робити добро.

Отже, суспільний гріх існує і тягне за собою покаяння. І шлях до його подолання – це дієве покаяння перед Богом.

А які гріхи українського народу ви згадаєте хоча би за 30 секунд? Нам спадає на думку дуже багато: корупція, крадіжки, узаконені обмани своїх громадян, здріство, зневажання слабких, тих, хто потребує допомоги: хворих, сиріт, пенсіонерів. Ще – влада, яка роками ігнорувала відповідальність перед Богом за суспільство, яке Він довірив їй, і ставила особисту хіть вище за все. А ще – нація, яка впала у гріх ідолопоклонства, поклоняючись успіхові, свободі, споживацтву, гріх гордості замість того, аби боятися Бога, і тим самим відходила від Божої волі все далі і далі.

Бог проявляє Свою милість навіть у війні, але це не позбавляє нас від відповідальності каятися за наш народ перед Богом так, як це робив пророк Даниїл.

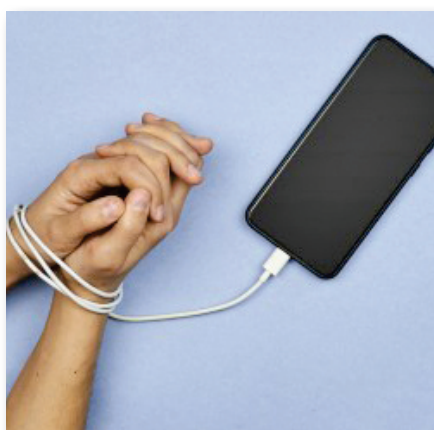
Це також покладає на нас відповідальність бути дієвими у викоріненні цих гріхів – у собі, у своєму близькому колі, можливо, у ширшому колі нашого впливу.

Тож розмірковуючи про відповідальність всього російського суспільства за вчинене нам зло і несправедливість, не будемо забувати дивитися на свої вчинки, вчинки українського народу. Бо за них ми теж дамо відповідь Богам.

ШІСТЬ ДУХОВНИХ НЕБЕЗПЕК СМАРТФОНА

Якщо у вас є смартфон, у вас під рукою більше енергії, ніж ви можете собі уявити. Ваш телефон потужніший за технології, які були в NASA, коли вони висадили людину на Місяць.

Перший жорсткий диск мав 5 мегабайтів пам'яті і важив кілька тисяч кілограмів. Ваш смартфон, навіть найдешевший, має щонайменше в 6 000 разів більше пам'яті.

телефон. Це майже один день з кожного тижня – або 11 років нашого життя!

Телефони спокушують нас

Світ постійно кричить до нас через інтернет. Тепер ви носите інтернет у кишені. Це спокуса, з якою не стикалися попередні покоління християн. Світлова система цінностей – секс, зарплата, статус – з'являється на вашому екрані кожного разу, коли ви його відкриваєте.

Якщо ви будете слухати те, що знаходите в інтернеті, досить довго, ви почнете думати, що це правильно. І, зрештою, ви будете копіювати цю поведінку. Апостол Павло закликає: «І не стосуйтеся до віку цього, але перемініться відновою вашого розуму, щоб пізнати вам, що то є воля Божа, добро, приємність та досконалість» (Римляни 12:2).

Телефони втягують у непродуктивні суперечки

Це дуже легко зробити, особливо в соціальних мережах. Ми читаємо щось, що нас ображає, і кожна кісточка нашого тіла хоче відповісти гнівом. А Біблія радить: «Вистерігайтесь нерозумних змагань, і родоводів, і спорів, і суперечок про Закон, бо вони некорисні й марні» (Тита 3:9).

Телефони спонукають змагатися і хизуватися

Ми хочемо, щоб усі знали, що у нас все прекрасно. І саме це ми бачимо, коли відкриваємо Instagram, Facebook, Twitter чи інші соціальні мережі. Люди завжди хочуть показати

себе з найкращого боку.

Знаєте, хто так само робив? Фарисей. Це гріх, який Ісус ненавидів у них найбільше. Він називав їх лицемірами, коли бачив це в них. І казав: «Остерігайтесь виконувати релігійні обов'язки на людях, щоб вони бачили вас, бо не матимете ви винагороди від вашого Отця Небесного» (Матвія 6:1).

Телефони роблять залежними від схвалення інших

Коли ми щось публікуємо, то постійно перевіряємо, чи сподобалося людям те, чим ми поділилися. Це одна з головних причин, чому ми так часто перевіряємо свої телефони.

У Павла не було смартфона, але він розумів цю спокусу, тому й писав: «У людей я шукаю схвалення, чи в Бога? Чи намагаюся я догоджати людям? Якщо я догоджав людям, то не був би слугою Христовим» (Галатів 1:10).

Телефони відвертають нашу увагу від найважливішого

Коли ви готові витратити 11 років свого життя на смартфон і брати його в руки в будь-який час доби, незалежно від того, що ви робите, він має більшу цінність, ніж будь-що інше у вашому житті. Тоді ваш телефон стає вашим богом.

У цей момент не ви володієте телефоном, а телефон володіє вами. Памятаєте євангельську історію про Марію і Марту? Марта зайнята важливою роботою – готує їжу. Але Ісус хвалить Марію за те, що вона робить щось ще важливіше – проводить час з Ним.

Будь ласка, вимкніть свій телефон

Якщо у вас є можливість переглянути стрічку соціальних мереж на телефоні, то у вас є час, який ви можете провести біля ніг Ісуса. Ваш телефон може бути потужним інструментом для слави Божої, але він також може бути небезпечним саботажником цілеспрямованого життя. Вибір дійсно за вами.

РІК ВОРПЕН.

ЧОМУ ІСУСУ ДОВЕЛОСЯ ПОМЕРТИ ЗА НАШІ ГРІХИ?

Хрест є символом найбільшої події в історії – коли Бог звільнив усе людство від влади та наслідків гріха. Ще до початку часів Бог визначив, що зійде на землю, щоб віддати Своє життя за всіх нас.

Але чи запитували ви коли-небудь себе, чому Ісус мав померти на хресті? Найвища, найвеличнійша Істота у всьому всесвіті зійшла в найнижчу форму тільки для того, щоб померти ганебною і болісною смертю. Невже не було іншого шляху?

Є й інші способи, якими Бог міг би нас спасти, адже Він – Бог, Який може все, але хрест був найкращим способом звільнити нас від гріха. Ось чотири причини, чому Ісус повинен був померти на хресті за наші гріхи.

Жодна інша жертва не є достатньою

У Старому Заповіті Бог наказав спокнутувати гріх принесенням у жертву життя невинних людей. Платою за гріх може бути лише смерть, тому в давні часи приносили в жертву тварин і голубів. Щоб спокнутувати гріх усіх людей на землі, лише одна Людина могла взяти на себе гріхи багатьох, і це Ісус. Він – жертва, принесена раз і назавжди за все людство.

Написано: «Так і Христос один раз був у жертву принесений, щоб понести гріхи багатьох...» (Євреї 9:28).

Справедливість – Божа природа

Бог не міг просто скасувати гріх, це було б несправедливо, а справедливість закладена в Божій природі. За гріх треба було заплатити,

і Ісус взяв на Себе тягар сплати за гріхи тисячі поколінь.

Щоб показати нам, як сильно Він нас любить

Бог – не лише Бог справедливості, але й Бог любові. Чому Бог послав Ісуса – Свого єдиного Сина – померти за гріхи людей, що так часто підводили Його? Тому що навіть якщо ми не заслуговуємо на Його любов і благодать, Бог все одно їх нам дає. «Так бо Бог полюбить світ, що дав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не згинув, але мав життя вічне» (Івана 3:16).

Щоб показати цінність смирення

Для того, щоб Бог всесвіту зійшов і народився в хліві, потрібно було дуже багато смирення. Ісус – найкращий приклад надзвичайного смирення. Тому й написано: «Нехай у вас будуть ті самі думки, що й у Христі Ісусі! Він, бувши в Божій подобі, не вважав за захват бути Богом рівним, але Він умалив Самого Себе, прийнявши вигляд раба, ставши подібним до людини» (Філіп'ян 2:5-7).

2007 року журнал Time назвав iPhone винаходом року, та ми й гадки тоді не мали, який вплив на нас матиме цей винахід. Ми можемо за лічені секунди знайти дорогу куди завгодно. Можемо купити будь-яку книгу, де б ми не були. Можемо перевірити свій банківський рахунок і дізнатися останні новини кількома швидкими дотиками на телефоні.

Але з великою силою приходиться і велика відповідальність. Ви носите в кишені нове джерело для старих спокус. Ось шість небезпек, які треба знати.

Телефони марнують наш час

Середньостатистична людина живе 27 375 днів. Якщо ви старші 27 років, ви вже прожили 10 000 з цих днів. Ви ніколи не зможете повернути ці дні назад. «Отож, уважайте, щоб поводитися обережно, не як немудрі, але як мудрі, використовуючи час, дні бо лукаві!» (Ефесян 5:15-16).

За статистикою ми проводимо понад три години на день, дивлячись у

ПРИКЛАДИ З БІБЛІЇ ТА ІСТОРІЇ, КОЛИ НАЦІОНАЛЬНА МОЛИТВА ПРИНЕСЛА КРАЇНАМ ПЕРЕМОГУ ТА УСПІХ

Моли́тва є важливою частиною християнської віри та спілкування з Богом. У багатьох випадках, коли люди зверталися до Бога з молитвою, Він надавав їм відвагу, силу та мудрість, щоб воювати та перемагати ворогів.

✦ Ізраїль перебував у полоні в Єгипті, але Бог послав Мойсея, щоб він вивів їх з полону. Після виходу з Єгипту, коли ізраїльтяни перетинали Червоне море, Бог врятував їх від фараонової армії, яка наздоганяла їх.

✦ Під час битви ізраїльтян проти амалікітян Мойсей вийшов на гору, щоб молитися за свій народ (Вихід 17:8-16). Він підняв руки народу, і коли молився, ізраїльтяни перемагали ворогів. Однак коли він опустив руки, амалікітяни здобували перевагу. Аарон та Хур підтримали руки Мойсея до закінчення битви, і завдяки молитві Мойсея Бог допоміг ізраїльтянам перемогти ворогів.

Як цей приклад ми можемо використати? Наші воїни воюють на передовій в екстремальних умовах. І молитва за них є джерелом їхньої перемоги. Коли наші руки підняті до неба в молитві за них, вони розправляють крила та роблять неможливе, а вороги в паніці тікають. Коли наша молитва згасає, сили темряви починають наступати.

✦ Цар Йосафат зіткнувся з великою армією ворогів, які наблизилися до його царства (2 Хронік 20:1-30). Знаючи, що він не зможе перемогти таке велике військо, Йосафат зібрав народ для молитви та посту. Бог відповів на молитву Йосафата через пророка, який сказав: «Не бійтеся та не лякайтеся цієї великої зграї, бо це не ваша війна, а Божа». Він допоміг Йосафату та його народу

перемогти ворогів, посявши серед них хаос і змусивши їх битися між собою та знищувати самих себе.

Наша молитва за українських воїнів так само здатна робити чудеса.

✦ У книзі Даниїла описано, як пророк Даниїл молився до Бога та отримав допомогу від Бога, щоб уникнути смерті в полоні.

✦ У 1571 році війська європейської ліги, яку очолював Ян III Собеський, перемогли війська Османської імперії у битві під Лепантою. Перед початком битви папа Пій V оголосив молитву за перемогу, і ця молитва, за словами свідків, допомогла військам перемогти.

✦ Під час Другої світової війни Велика Британія була першою країною, яка оголосила війну Третью рейху. Після евакуації британських військ з Дюнкерка (операція «Динамо») і капітуляції Франції 22 червня 1940 року Гітлер вірив, що Велику Британію переможе і Німеччина стала хазяїном у Європі.

Однак у Британії залишалися люди, які негативно ставились до підписання

миру з Німеччиною. Серед них був шойно обраний прем'єр-міністр Вінстон Черчилль. Завзяття та ораторські навички Черчилля переконали народ Великої Британії відмовитись від ідеї підписання мирного договору із Третім рейхом і готуватися до тривалої війни.

Велика Британія об'явила національну молитву за перемогу у битві за Англію. Ця молитва стала відомою як Молитва за королеву та країну, і вона відбувалася щоденно протягом всього періоду війни.

Битва за Британію стала ключовою в ході Другої світової війни для Великої Британії і розвіяла міф про непереможність Гітлера. Британія вистояла та відбила атаку.

✦ В історії США так само багато прикладів, коли країна об'являла молитву та отримувала перемогу завдяки Божій благодаті.

Під час війни за незалежність в 1775 році континентальний конгрес США закликав до дня молитви та посту. Цей день як День молитви та посту для важких часів проводили щороку

протягом війни за незалежність.

Під час громадянської війни в 1863 році президент Авраам Лінкольн закликав до дня молитви та посту, щоб молитися за мир та об'єднання країни. Цей день став відомий як День національної молитви та покаяння, і він відбувався щороку після цього.

Під час Другої світової війни президент США Франклін Рузвельт закликав до національної молитви за перемогу над нацизмом та фашизмом.

Президент Гаррі Трумен під час Корейської війни закликав до національної молитви та посту за мир у Кореї.

В Україні триває третій рік повномасштабної війни. За думками багатьох «експертів», Україна мала впасти упродовж трьох днів, однак переважуючі сили росії зазнали поразки на багатьох напрямках. Віримо, що це Боже чудо, яке сталося завдяки молитві мільйонів віруючих по всьому світу.

Нині багато інституцій роблять прогнози і заявляють, що війна в Україні затягнеться на багато років. За людськими прогнозами такі війни тривають роками. Чи можливий інший сценарій?

Так. Бог може все змінити.

Однак історія показує, що ключовою зброєю для перемоги у здавалося б, безвихідних ситуаціях завжди була загальнонаціональна молитва.

Молімося, друзі! Бог вміє робити дива!

«Отче наш, дякуємо за те, що Ти захистив нашу країну до цього часу та не дав ворогу здолати нас.

Дякуємо, що Ти зупиняв бомби, ракети і снаряди, і вони не вибухали.

Дякуємо за друзів та партнерів, які підтримали Україну й допомагають в боротьбі. Благослови Боже всіх тих політиків, урядовців, парламентарів, хто допомагав і від кого залежить подальша підтримка України.

Дякуємо, Боже, що оберігав

президента та наше військове командування, благослови їх і дай їм сили, мудрості та впевненості, аби вести Україну до перемоги та миру.

Дякуємо, Господи, за мільйони благодійників і волонтерів, які допомагають нашому народу та Збройним Силам кожного дня. Благослови рясно їх та поверни їм у стократ.

Просимо, Боже, прости, де ми згрішили, та захисти Україну та наш народ від усіх небезпек і загроз, які принесла війна.

Захисти наші домівки та наших близьких від ракетних обстрілів та атак дронів.

Допоможи перемогти російських загарбників у боротьбі за свою незалежність та свободу.

Дай, Боже, нашим воїнам силу воювати та витривалість у цій боротьбі. Наділі їх мужністю, вірою та розумом, щоб вони могли дати відсіч всім ворогам, які намагаються знищити нашу країну.

Допоможи нам перемогти цю війну, дай сили, мужності та розуму, щоб зберегти нашу країну та наш народ. Нехай Твоя благодать та милосердя супроводжують нас у всіх наших зусиллях.

Хай наші воїни будуть влучні в бою, а вороги стануть слабкими та беззахисними перед ними. Допоможи здобути перемогу у цій війні за наші права та свободу.

Ми віримо в Тебе, Справедливий Боже. Нехай наша перемога буде світлим та радісним днем для нас і всіх, хто підтримує нас у цій боротьбі.

Молімося в ім'я Ісуса Христа. Амінь».

Молитва є дуже важливою і сильною зброєю для перемоги України та залучення Божої допомоги для наших воїнів. Сьогодні християни мають своїми молитвами створити духовний купол навколо захисників, що борються на передовій за нашу свободу та майбутнє.

Ви вірите, що в пекарні ніхто не додав у тісто пестицидів. Вірите, що лікар виписав вам рецепт на потрібні ліки. Вірите, що потяг доведе вас до місця призначення. Тоді чому ж, вірячи в усе це, ви не довіряєте Богові?

Дуже необачно не довіряти Йому! Біблія говорить: «Так-бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в

Нього, не згинув, але мав життя вічне. Бо Бог не послав Свого Сина на світ, щоб Він світ засудив, але щоб через Нього світ спасся» (Івана 3:16-17).

Можливо, ви не довіряєте Йому, тому що не знаєте? Тоді пізнавайте! Бога можна пізнати через Його Слово. «Скуштуйте й побачте, Який добрий Господь, блаженна людина, що надію на Нього кладе!» (Псалом 33:9)

Читайте Біблію – і ви обов'язково познайомитеся з її Автором.

ЗАПРОШУЄМО НА БОГОСЛУЖІННЯ
в Івано-Франківських церквах християн віри євангельської:

Адреса:
вул. МОЧУЛЬСЬКОГО, 1
(на Майзлях).
ЩОНЕДІЛІ – о 10 год.,
ЩОСУБОТИ – молодіжне служіння о 19 год.

Адреса:
УГРИНІВ,
вул. Козацька, 3
ЩОНЕДІЛІ – о 10 год.,
ЩОСЕРЕДИ – о 19 год.

Телепрограму «Вірую» дивіться в інтернеті на viruyu.at.ua, YouTube, CNL-Україна, у кабельних мережах і в цифровому форматі на телеканалі РAI (вівторок, четвер, субота і неділя о 17:45-й год.).

На CNL-Україна і на телеканалі РAI (вівторок, четвер і субота о 09:45-й ранку) дивіться християнську телепрограму «Одвічні істини».

Християнська церква «ВІФЕЗДА»

Богослужіння відбувається:
Неділя - 11:00
П'ятниця - 18:30

За адресою:
м. Львів, вул. В. Великого, 4
Чекаємо вас!

ПОКАЯННЯ - ВАЖЛИВА СКЛАДОВА ЄВАНГЕЛІЯ

Якщо ви ніколи не віддавали своє життя Христу повністю і назавжди, якщо іноді просто давали Йому це життя «потримати», тоді саме час переосмислити свої стосунки з Ним.

Тому що, коли Він скаже: «Відійди, Я ніколи не знав тебе», переосмислювати вже буде пізно.

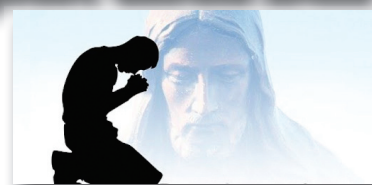
Важливою складовою Євангелія є покаяння у гріхах. Недарма Іван Хреститель прийшов перед Ісусом Христом. Іван готував шлях Ісусові, закликаючи народ до покаяння. Адже щоб по-справжньому віддати життя Христу, важливо побачити свою потребу в Спасителі. Побачити власну неспроможність, нездатність досягти Бога своїми добрими справами. Тільки смиренне серце може мати близькість із Христом.

У книзі пророка Ісаї читаємо такі Божі слова: «бо так промовляє Високий і Піднесений, повіки Живущий, і Святий Його Ім'я: Пробиваю Я на Височині та в святині, і з зламаним та з упокореним, щоб оживляти

духа скромних, і щоб оживляти серця згноблених!» (Ісаї 57:15).

Не можна прийти до Христа, залишивши без уваги питання своїх гріхів. Без бажання віддалитися від зла і робити добро ні про яке духовне життя взагалі не може бути й мови. Але коли таке бажання є, у певний момент має прийти усвідомлення, що своїми силами ми не здатні його втілити. Це і приводить до покаяння і розуміння своєї потреби в Спасителі. І ця потреба в Спасителі – теж назавжди.

Христос не просто латає проблемні ділянки, в яких ми недостатньо добрі і правильні. Ми завжди і в усьому потребуємо Христа. І

Бог буде давати нам урок за уроком, поки ми, врешті-решт, цього не зрозуміємо.

Своїми добрими ділами ми не зможемо ні досягнути вічного життя, ні втримати його. Його дає нам Сам Христос, коли ми в безсиллі перед власною гріховністю цілком довіряємо свою душу в Його володіння. І якщо Він став Господарем нашого життя, то зуміє і зберегти його для вічності.

Тому апостол Павло і казав: «З цієї причини й терплю я оце, але не соромлюсь, бо знаю, в Кого я увірував та впевнився, що має Він силу заховати на той день заставу мою» (2 Тимофія 1:12).

ВІРУЮ

№ 4 (303)
КВІТЕНЬ 2024 р.

Виходить щомісяця

Засновник – Івано-Франківська християнська місія милосердя «Добрий самарянин»

Газета видається на добровільній пожертвування

Р/р UA 69305299000026001025500907, АТ КБ «ПРИВАТБАНК», МФО 336677, код ЄДРПОУ 20559726

Редактор Олег КАРПЮК

Адреса редакції: 76002, м. Івано-Франківськ, вул. Мочульського, 1;

E-mail: dobry.samar@gmail.com

Наша сторінка в інтернеті: <http://viruyu.at.ua>

Газета віддрукована у видавництві «А-Прінт», м. Тернопіль

Обсяг – 1,86 умовного друкованого аркуша.

Тираж – 60000 примірників. Замовлення № 923.

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.